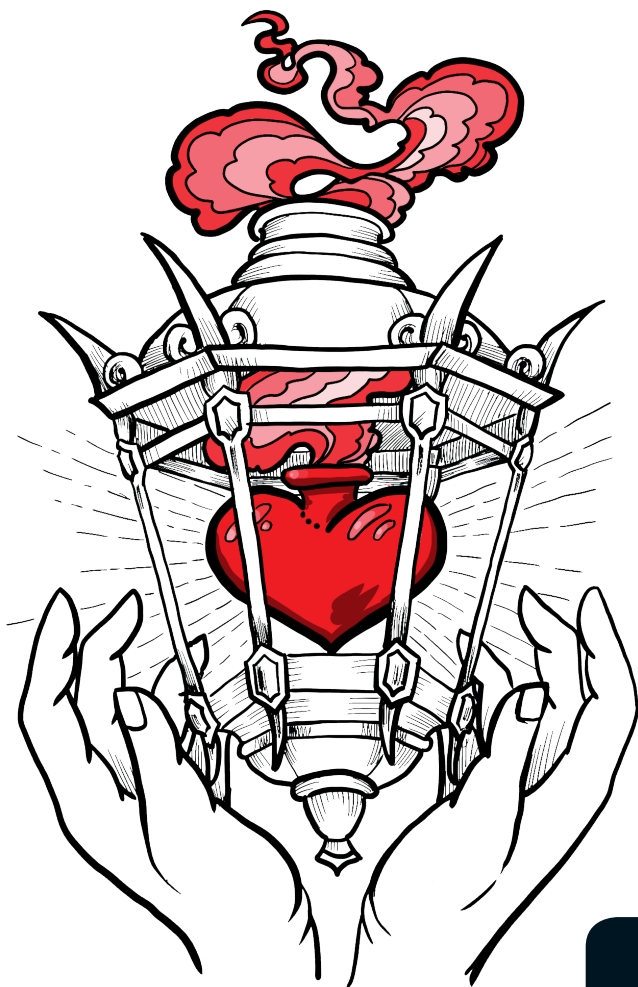

Csak mi ketten!

finep
selection

Az év legjobb YOUNG ADULT novellái – 2021

Csak mi ketten!

Az év legjobb YOUNG ADULT novellái – 2021

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

A kötet írói

Chiara

Paul F. Cooper

Ecsédi Orsolya

Eszes Rita

Herceg Kati

Kalivoda Lilla

Novák Vica

Ősi Alíz

Rácz-Stefán Tibor

Róbert Katalin

Sereg Gitta

Szöllösi Kristóf

Sztrinkó Réka

Talpas Dorina

Tavi Kata

Tóth Eszter

ESZES RITA

Zivatar

KEVÉS OLYAN LEPUKKANT HELYE VAN OSZAKÁNAK, mint a Tenma negyed, én mégis élvezem a szeptemberi napsütést, ami élénk színekre festi az alattam elterülő piacot. Kellőképpen elvakít ahhoz, hogy ne lássam az utca mocskát magam alatt. A harmadik emeleti erkélyemre még a szagok sem igazán hatolnak fel.

Csak a korlát zavar. Az emelet tetejéig érő, több mint két méter magas, kopottas, valaha fehér vasrácsok – mintha ketrecben lennék. Amikor megérkeztem, le akartam fényképezni az utcát innen fentről, de nem tudtam anélkül, hogy a sűrű minta valahol ne látszódnak volna a képen. Úgyhogy végül nem küldtem fotót az otthoniaknak Pestre, mert nem akartam túlságosan megrémisztetni vele anyut.

Behunyom a szemem, és a nap felé fordítom az arcom. Az utca zaja mélyről érkezik, az árusok hívogató kiáltásai összemosódnak az olajon sült ételek alapsercegésével, amibe időnként betör egy hangosabb dudaszó vagy a felső pályán futó vonatok tovatűnő robogása. Mintha nem is Japánban volnék, hanem egy amerikai film kínai negyedében. Megpróbálom kizárni az egész világot.

– Szóval te vagy az?

Ijedtemben nagyot ugrok a székemen. Kinyitom a szemem, de a hirtelen világosságtól narancs pöttyök kezdenek ugrálni előttem, és könnyezni kezdek. Kirángatom magam alól a törülközőt, amin

ültem, és azonnal eltakarom a bikinimet. Hogy kerülhet ide bárki? Szemem fölé ernyőzöm a kezem, és próbálok fölfelé lesni a rácsok között.

Nem azonnal veszem észre az idegent, mert nem velem szemben áll, hanem arrébb, úgy másfél méterre, a szomszéd ház tetején. Nem látom tisztán az arcát, mert teljesen elvakít a háta mögül áradó napfény. Olyan, mint egy égből leszállt angyal. El is felejttem megkérdezni tőle, mit csinál odafent a tetőn.

Aztán leguggol, hogy közelebb kerüljön hozzám. Szívdöglesztő a mosolya és gyönyörű, sötét szemekkel néz rám, bár az egyiket félig eltakarja a belelógó haja. A fehér inge meggyűrődött, ahogy kirángatta (ő vagy valaki más) a nadrágjából. Jó pasi, na.

– Egész biztosan te vagy az – mondja, még mindig mosolyogva. A külseje mellett az is tetszik, hogy ő az első ember, aki magától feltételezte, hogy értem a nyelvet.

– Ki? – kérdezek vissza én is japánul.

– Akiről mindenki beszél. Az egész szomszédság.

– Mit beszélnek rólam?

– Hogy ideköltöztél.

– Ez mondjuk igaz. Nem nehéz észrevenni.

– Azt is mondják, hogy orosz vagy.

– Nem vagyok.

– Általában mindenki orosz, aki táncol.

– Tessék?

– Magas vagy, és szőke, ebből az következik, hogy orosz vagy, és táncolsz, nem tudad? A Moodban. – Láttam már kívülről azt a lebujt. Esténként mindig megszorázom a lépteim, ha arrafelé kell mennem. – Állítólag jó pénzért a táncnál többre is kapható vagy.

Na, jó, ez azért már kicsit sok! Ráadásul kezd gyanús lenni, hogy ez a fiú talán mégsem csevegni akar, hanem valami egészen mást. Sajnos képtelen vagyok bármit is leolvasni az arcáról.

– Nem vagyok orosz – ismétlem kimérten. – És nem táncolok. – Próbálok higgadt hangnemet megütni, és tömondatokban beszélni, hogy ne lássa, mennyire kihozott a sodromból. Legszívesebben kiabálnék. Számonkérném, hogy van képe idelopódzni és meglesni engem, aztán alaposan elküldeném a fenébe. A saját anyanyelvemen már rég megtettem volna, de félek, ha felkapom a vizet, akkor hiába a három év nyelvtanulás, csak összeakadnak a szavak. Hogy ne váljak nevetségessé, inkább kussolok, mint egy illedelmes helyi lány, akinek bárki azt mondhat, amit csak akar. Szörnyen megalázó.

– Sajnálom, nem akartalak megijeszteni. Vagy megbántani. Csak nagyon megörültem, hogy tényleg te vagy az.

Mégis miért? A srác valami beteg kukkoló, aki meg akarja lesni a rosszlányt az otthonában? Leengedem a törülközőt, és csípőre vágom a kezem. Kicsit kinyitom a szám, és végighúzom a nyelvpiercingem a fogsoromon, hogy lássa. Mostanra átgondoltam, mit akarok mondani. Ha harc, hát legyen harc.

– És annak meg miért örülsz? Gyere le a Moodba, és fizess, ahogy mindenki, ha találkozni akarsz velem! Tízezer jent csak megérek, nem?

Sajnálom, hogy nem rögtön ezt mondtam, de remélem, még beveszi. Bárcsak alaposan megkopasztanák abban a bárban, mielőtt rájön, hogy teljesen melléfogott velem kapcsolatban, és potyára keres ott engem!

Pár másodpercig csak oldalra döntött fejjel néz rám, aztán letelepszik a tető szélére. A lábát lelógatja a három emelet mélységbe, és

uralkodnom kell magamon, hogy ne szóljak rá, hogy vigyázzon. Vagy hogy ne forduljak el.

– Semmi dolgom a Moodban. Tudom, hogy nem dolgozol ott, láttalak néhányszor reggel az iskolai egyenruhádban. – Oké, talán tévedtem, mégsem perverz. Vissza az eredeti elképzeléshez, hogy nem rossz szándékkal jött. – Jó korán jársz.

Hajnalban, mert gyakorolnom kell. De akármilyen van is itt, most már bizalmatlan vagyok, és inkább leharapnám a nyelvem, semmint megmondjam neki, hogy a sulis tánccsapatába akarok bekerülni. Soha nem akarom kiejteni többet azt a szót előtte, hogy tánc!

– És mivel nem dolgozol ott, hiába vennék belépőt, nem láthatnálak ketrecben és fürdőruhában. – A kezével fényképezőgépet formáz, és az egyik szemével hunyorít, miközben lenyomja a képzeletbeli gombot.

Oké, most már fogalmam sincs, mit akar, de nagyon felbátorodott! Újra magam elé rántom a törülközőt, és tehetetlen dühömben azt se tudom, mihez kezdjek magammal. Tényleg egy ketrecben állok, ő meg felsőbbbségesen néz le rám! Nem érhetem el, nem törölhetem képen. Itt kellene hagynom, de az meg megfutamodás lenne.

– Azért örültem meg neked annyira, mert figyelmeztetni akartalak. Néha talán mehetnél kicsit később – mondja elgondolkodva. – Csak, hogy lássanak az egyenruhában, és eloszlasd a szóbeszédet. Nekem úgysem hinnének.

– Meg könnyebb is hallgatni, nem igaz? – A kérdésem ellenére igazából már megint nem haragszom rá. Elképzelem, milyen abszurdul festhetünk kívülről, és legszívesebben elröhögném magam. És hát, az előbb én sem védtem meg magam, hogyan várhatnám el egy ismeretlentől, hogy kiálljon a becsületemért? Talán tényleg jó fej, hogy idejött szólni a rólam keringő pletykákról.

– Nem mindig könnyű hallgatni. De az ember megtanulja.

– Cserediák vagyok – árulom el gyorsan, mert hirtelen nagyon akarom, hogy tudja. – És ha jobb környéken lagnék, senkiben fel sem merülne, hogy én meg minden kelet-európai a szexiparban dolgozik.

Erre felsóhajt.

– Ha jobb környéken lagnék, senkinek nem mondanám el, hogy koreai vagyok, és fel sem merülne, hogy a szüleim kutyát főznek a levesbe.

Azt hiszem, kicsit tátva marad a szám, és el is szégyellem magam, amiért most én is külső alapján ítékeztem. Biztos voltam benne, hogy japán. Lassan kezd csak forogni az agyam. A szomszéd háznak nem a mi utcánkra nyílik a kapuja, hanem a buszmegálló felé. Van ott egy kis koreai étterem. A srác ingén olyan motívum van, mint annak az ajtaján. Ismerem, mert a host tesóm állandóan ott lóg. Szerelmes a k-popba, így a koreai nyelvbe és a kajába is.

– A te családodé a Tamaicsi? Néha fel sem lehet szállni a buszra a hozzátok váró sor miatt.

Széttárja a kezét.

– Vannak jobb napjaink.

– Jártam már nálatok.

– Tudom. – Felsőbbségesen vigyorog, de már csak legyintek.

– Gondolom, mindenki tud minden lépésemről a környéken.

– És mi volt a véleményed? – tereli vissza a témát.

– Brutális a kimcsitek. Ha öngyilkos akarnék lenni, akkor ezt a módját választanám. – A mondat végére egészen elhalkul a hangom. Most jut eszembe újra, hogy vajon mit kereshet a tetőn. Nem kérdezek rá, és ő is hallgat, néhány másodpercig csak nézzük egymást. Aztán feláll.

– Ha azt akarod, hogy elfogadjanak a környéken, és ne kerüljék el a boltot, ami fölött laksz, legalább heti néhány nap menj később. Vagy gyere haza korábban. Hadd lássák az egyenruhád, különben előbb-utóbb egy-két mocskos ajánlatot is fogsz kapni. Idősebbnek látszol a korodnál.

Nem köszön el, és nem várja meg azt sem, hogy én megtegyem, egyszerűen elsétál.

A helyzet az, hogy Mr. Szexi Idegen totálisan tévedett velem kapcsolatban, én ugyanis attól függetlenül beilleszkedtem, hogy néhány öreg, piacos kofa pletykálkodik rólam unalmában. És a helyzet az, hogy szeretek itt lakni.

– Vi-vi-eeen! – Leszámítva, hogy a host testvérem, Jukiko, úgy ordít utánam, mint Richard Gere a prostinak a *Pretty Woman* végén. Anyám kedvenc filmje, sosem kéne megbocsátanom neki a nevemet.

Lerobogok a legfelső emeletről, ahol a szobám van, a lépcső csak úgy ropog a lépteim alatt. Mama szan, mert így hívom az újdonsült anyukámat, a konyhában áll a nővérek kórházi egyenruhájában, és felém nyújt két almát, miközben fülig érő szájjal mosolyog. Majdnem átesek az asztalon, mert olyan kicsi a hely.

– Mindig azok érnek be utoljára, akik a legközelebb laknak – mosolyog rám. Na, igen, mert inkább megfogadtam az ismeretlen srác tanácsát, és ma kialudtam magam.

Elkapom az almákat, és tovább rohanok lefelé. Közben próbálom felhúzni az iskolai blézerem, de a szűk lépcsőkön szinte esélytelen. Tényleg imádom ezt a házat! Icipici szobái vannak, mégis három

zegzugos emelet. A központban, a nyüzsgésben van, míg a többi cserediák az unalmasan módos kertvárosokban rohad.

Éles kanyart veszek, ahogy leérek a fürdőszoba szintjére, és már csak egy emelet van hátra. A harmadik lépcsőfokról ugrok, és dőnődülve érkezek le a boltba. Papa szan már javában gyúrja a mocsikat, ezeket a rizslisztből készülő, ragacsos süteményeket, amik a kedvenceim. Jukiko az ajtó előtt vár. Amikor meglát, felrántja a fémrolót a feje fölé, amin egyszerre tódul be a napfény és az utca zsivaja.

Pusztit nyomok papa szan arcára, hogy eltereljem a figyelmét, de ő zavarában is résen van, és a kezemre csap, ahogy elemelek két mocsit.

– Van ebédetek, el innen, élősködők! – kiáltja, de akkor már messze járok. Jukiko felrakja a napszemüvegét, és vigyorogva átveszi az egyik almát és mocsit.

– Bye-bye papa szan! Jó munkát! – kiabáljuk egyszerre, aztán Jukiko oldalba bök, ahogy elindulunk.

– Nincs átmenet, mi? Vagy hajnalban kelsz, vagy elkésel.

– A titokzatos őrangyalom szerint jól fog tenni nekem egy kis lazítás.

Mosolygok, és igyekszem minden árusnak magamra irányítani a figyelmét. Nem nehéz, Jukiko szinte minddel köszönő viszonyban van. A legtöbbjük meglepve és kissé szégyenkezve néz rám. Alig tudom megállni, hogy ne simogassam az iskolám címerét a szívem fölött, hogy még jobban lássák. Tuti, hogy két perc múlva beindul a riadólánc, és délutánra mindenki tudni fogja, mekkorát tévedtek velem kapcsolatban. Meg azt is, hogy papa szannál lakom, úgyhogy ma rengeteg érdeklődő vásárlóra számíthat. Ettől egészen jó kedvem lesz, mert kegyetlenül sokat dolgozik ő is, és mama szan is.

– És tényleg nem tudsz róla semmit? – néz rám kétkedve Jukiko. – Egész hétvégén egy olyan srác miatt vigyorgtál, akinek nem tudod a nevét, nem kért tőled randit, és köszönés nélkül távozott?

Beharapom a számat. Eddig tényleg kihagytam a leglényegesebbet, de megvolt az okom rá.

– Azt tudom, hogy hol találhatom meg – jelentem ki egy kacsintás kíséretében. Nem mintha meg akarnám találni. Annyira azért nem tett rám jó benyomást. – A szüleié a Tamaicsi.

Jukiko megáll az állomásra vezető lépcsősor közepén, és elkapja mindkét karom.

– Mi? – Az embertömeg, aki mögöttünk jön, majdnem elsodor minket, de ő nem is törődik velük. Kész, lecövekelt.

– Látod, ezért nem árultam el hétvégén. Késésben vagyunk, Jukiko csan, mindenkit feltartunk mögöttünk, most biztosan nem ránkatsz vissza oda kémkedni, oké? Egész héten dolgom van, úgyhogy talán majd a következő hétvégén, rendben? – A következő hétvégét nem bánom. Addigra elég sok idő eltelik, és ha Jukiko koreai kaját akar enni, hát legyen, nem fog úgy tűnni, mintha üldözném a srácot.

Jukiko bólint. Közben hümmög, és egészen apróra húzza a száját, ilyenkor tudom, hogy sántikál valamiben. Komolyan veszélyes, hogy hirtelen lett egy tizenhat éves húgom.

Az ebédet most is a kantinban fogyasztom, Jukiko és a barátnői társaságában. Én a végzős osztályba kerültem, Jukiko nővérének a helyére, de az osztálytársaim állandóan tanulnak meg vizsgáznak, egyszerűen nem érnek rá velem foglalkozni. A középsősök odáig vannak érte, hogy egy felsőbb éves, aki ráadásul külföldi, beszélgetni

akar velük. Olyan, mintha én lennék az iskola kabalafigurája. Egyszerűen imádnak, mintha a kirívó külsőmmel valami amerikai sztár lennék. Úgy tűnik, ami az idősebbekben gyanút ébreszt, az a fiataloknak lenyűgöző. Ma mondjuk pont nem velem vannak elfoglalva, különösen sokat kuncognak az orruk alatt, és állandóan az étkező bejárata felé pislognak, mintha titokban készülnének valamire. Tuti valami fiú van a dologban.

Egyszer csak Jukiko felugrik, és makogni kezd.

– Elnézést kérek... egy pillanatra... ha nem baj... van egy kis... mindjárt visszajövök.

Becsukom a szemem, és nyitott szájjal hátravetem a fejem, miközben horkolást imitálok. Végre elsasszézíksz. Persze, érdekel majd, ki a szerencsés, de nem akarom, hogy úgy érezze, ez nagy ügy. Ha beszélni akar egy sráccal, menjen és csinálja. Hajrá csajok, meg minden.

Nemsokára hallom, hogy valakinek magyaráz mögöttem, miközben visszafelé tart az asztalunkhoz. A lányok mind engem néznek, és kezdek attól tartani, hogy valahogyan mégis közöm van az orrom előtt kibontakozó cselszövéshez.

– És a testvérem úgy tudott elmenni külföldre, hogy az anyukám munkahelyén van egy professzor, aki tagja egy ilyen szervezetnek, és az én családom nem az, de ő elintézte, hogy ideiglenesen hozzánk is jöjjön valaki, és cserébe Nao csan el tudott menni, igaz, nem Németországba, amit elsőként megjelölt, de... – Te jó ég, és én még aggódtam, hogy nem mer majd megszólalni!

Hátrafordulok, hogy jelezzek neki valahogy, hogy túl sok lesz, de akkor torkomon akad a falat, és egy pillanatra még köhögni sem tudok. Nagyon úgy néz ki, én is a mocsifulladásos statisztika része leszek azonnal, a szemem kiguvad és könnybe lábad. De szerencsére

a srácnak a tetőről, merthogy vele érkezik Jukiko, van lélekjelenléte: mellém ugrik, és úgy hátba ver, hogy egy pillanatra azt hiszem, a szívemet is mindjárt odaköpöm elé. Hogy a bűdös francba kerül ide?!

Hörögni kezdek, a lányok sipákolva körülugrálnak, és lassan, néhány korty víz után rendbe jövök. Mindenki minket bámul. Bakker, a srác a sulink egyenruhájában van... hogy nem vettem észre őt korábban soha?

– Sajnálom... – hajol meg felém Mr. Szexi Idegen.

– Vivien szan – siet Jukiko készségesen a segítségére. Hát persze hogy ő tudta, hogy a Tamaicsi kisgazdája az iskolatársunk. Már reggel kitervelhette a találkozást. A lányok a szájukat eltakarva vihognak.

– Bibien szan – ismétli a srác, és kövezzetek meg, de még az is dögös, ahogy nem tudja kimondani a nevem! Nem tudom, a hétvége előtt hová tettem a szemem, hogy nem szúrtam őt ki a tömegben egyszer sem.

Jukiko elégedetten vigyorog.

– Ő itt Csiho szan. Úgy tudom, ti már...

– Nem, még biztosan nem. Mindig emlékszem az olyan lányokra, akik állandóan gondot okoznak.

Hogy mi van?!

A srác, aki már egyáltalán nem viselheti többé a Mr. Szexi Idegen nevet, biccent, aztán mellém lép, és mielőtt továbbmenne, nagyon halkán, hogy csak én halljam, a fülembe motyog.

– Ne beszélj hozzám az iskolában.

Igen, jól értettem! Csak állok ott szájtátva, ő meg elsétál. Most kéne utánakiabálnom, hogy elnézést kérek, amiért majdnem megfuladtam, de lövésem sincs, hogy kell japánul megfulladni. A fenébe!

Szétárt karokkal fordulok Jukiko felé, egyrészt, hogy ez mi volt, másrészt, hogy honnan vette a bátorságot, hogy így megpróbált ki játszani. Ő meg zavartan pislog, hol rám, hol a barátnőire, akik mind úgy sütik le a szemüket, hogy abból tudom: a délelőtt folyamán Jukiko mindent elmesélt nekik, amit reggel tőlem hallott. És ki tudja, mi mindennel egészítették ki a sztorit fejben. Lehet, hogy a kabalaállatka-időm lejárt?

– Mégis hogyan lehet egyetlen nap alatt ekkora károkat okozni? – Jukikóval hazafelé baktatunk a folyóparton, gyalog. Most semmi kedvem nem volt a vonaton nyomorogni, ő meg nem mert ellenkezni velem. Köveket hajigálok a vízbe.

– És biztos, hogy végleges már a döntésük? – kérdezi félénken.

Kifújom a levegőt, és igyekszem úgy nézni rá, hogy érezze, mekkora marhaságot kérdezett.

– Hát, ha jól értettem, azt mondták, hogy ha lenyugszanak a kedélyek, még újra beszélhetünk róla. – Ez történt, a tánccsapat még a felvételem előtt kirúgott. Most majd mehetek a sakkszakkörbe a kockákhoz, ők talán még nem hallottak róla, hogy mekkora hazug vagyok. Ahogy sejtettem, Jukiko barátnői már reggel óta elméleteket gyártottak arról, hogy valójában mi történt Csiho és köztem a tetőn, a srác utána meg simán leforrázott mindenki előtt az étkezé debates. Szóval mire neki köszönhetően helyrehoztam a jó híre met az utcánkban, a suliban egy hazug ribanc lettem, aki hiába fut ez után a gyökér után. És még azt terjesztik, hogy én kérkedtem el vele, hogy járunk! Valahogy rá kéne vennem, hogy tisztázza a nevem, de könyörögni aztán biztos nem fogok a szemétnek!

– Egyáltalán mi az, hogy Csiho? Az nem lánynév? – pufogok.

– Koreában nem.

– Biztos sokat szívatták vele általánosban, azért utálja a lányokat.

Szerinted mégis mit csináljak? Beszéljek vele?

Jukiko lehorgasztott fejfel csücsörít.

– Tényleg nem tudom, mit kéne tenni.

– Nagy segítség vagy – morgom. Aztán eszembe jut, hogy miért is kéne olyan udvariasan megoldanom a dolgokat, ahogy az itt várható? A srác minden volt, csak nem udvarias. És miért kéne könnyörögnöm? Ha nem tudom bebizonyítani, hogy nem tőlem ered a pletyka, hogy egy pár vagyunk, azt kell bebizonyítanom, hogy ez a majom valóban udvarol nekem. Úgyhogy döntök.

– Elmegyek hozzá!

– Hogyhogy? Azok után?

– Igen! És számonkérem rajta a viselkedését! És téged is magammal viszlek, és lefénnyképezek, ahogy beszélünk! Aztán mindenkinek megmutathatod a képet, aki nem hisz nekünk. – Nekünköt csináltam a nekemből, csak hogy érezze a felelősségét.

– Váááá... félelmetes vagy – sóhajtja.

– Ne izgulj, mama szan majd visszavarrja a tökeit, ha letépem.

Jukiko szeme akkorára nyílik, mint két szétterített legyező. Igen, tanultam már ezt-azt a helyiektől, ha nem is táncolok a Moodban. És ideje, hogy ez a hülye srác is tanuljon valamit!

Nem várjuk ki a vacsoraidőt, egyből a Tamaicsibe megyünk. Jukiko félig az étlap mögé bújik, mintha valami béna magánnyomozó lenne. A tévében koreai hírek mennek, ahol épp Asahi söroket borogatnak a vásárlók egy boltban, és valami kocsit is összeverték. Nyilván nem értem, miről van szó, de komoly balhénak tűnik.

Épp akkor sétál be Csiho. Egyenesen a konyha és, gondolom, a lakásuk irányába indul, szét sem néz, észre sem vesz. Ezen mondjuk nem sértődhetek meg, mert én egy hónapig nem vettem őt észre az iskolában.

Hirtelen felállok, és a szék éles csikorgással hátralökődik alattam. Jó hangosan szólok utána.

– Csiho szan! Beszelnünk kell! – Az anyukája és az apukája felkapják a fejüket a pultban, még a vendégek is odafordulnak. Csiho bosszúsán fordul vissza felém, és esküszöm, megvillan a szeme. Egy pillanatra megijedek, hogy beinvitál a szobájába, és akkor Jukiko feleslegesen bujkál itt mellettem, de persze Ázsiában vagyunk.

Csiho kényszeredetten körülnéz, aztán rámutat egy szabad asztalra.

– Rendben. Parancsolj!

Fogom a táskám, és átülök oda. Úgy helyezkedem, hogy Jukiko oldalról lásson minket, és akcióba tudjon lépni. A vendégek lassan visszafordulnak az ételeikhez, de Csiho anyukája hirtelen asztaltörölgetésbe kezd mellettünk, szerintem nem véletlenül. Csiho idegesen megköszörüli a torkát, aztán fojtott hangon megszólal.

– Mit akarsz? – Oké, igazi bunkó. Nem baj, mert a cél jár a fejben. Átcúsztatom a kezem az asztalon, és egy pillanatra sikerül megfognom az övét, mielőtt elrántja.

– A hétvégén sokkal kedvesebb voltál. Kicsit bosszantó, de aztán kedves.

Ráncolja a szemöldökét.

– Úgy hallottam, a tánccsapatnak nem kellesz. Talán mégis megkéne próbálkoznod a Mooddal, ha ennyire társaságra vágysz.

Anyád! Összeszorítom a fogamat, de azért magamra erőltetek egy mosolyt. Kellenek a jó képek.

– Megmagyaráznád a mai viselkedésedet? Nem kértem, hogy legyél a barátom, de azért letagadni sem kell. Vagy az a titok, hogy a tetőn voltál?

Dühösen felkapja a fejét.

– Segítettem, hogy ne beszéljenek rólad a környéken. Azt gondoltam, jobb, ha az iskolában sem teszik.

Erre szkeptikusan köhintek kettőt.

– Az iskolában neked köszönhetően mindenki rólam beszél, és hazudósnak tartanak!

– Neki köszönhetően tartanak hazudósnak! – mutat Jukikóra, aki erre visszabújik az étlap mögé. Remélem, azért megcsinálta, amire kértem. – Nem tudhattam, hogy mire délben találkozunk, már a fél iskola a love sztorinkkal lesz tele.

– Jukiko csan igazat mondott – jelentem ki, mert fontos, hogy legalább őt ne keverjük bele jobban. – Találkoztunk a hétvégén. Lehet, hogy a többiek mondtak még mást is, de ő nem. Te pedig az egészet letagadtad. Én nem csináltam semmit, mégis rólam beszél mindenki.

Most először lesüti a szemét.

– Sajnálom. Majd elül a vihar. Előbb, mint ha velem kapcsolatba hoznak. – Ezt nem is értem. Valami helyi gengszter ez a gyerek, vagy mi van?

Feláll és indulna, de megragadom az alkalmat, és elé ugrok. Femelem a kezem, és odateszem az inge fölé. Nem merem megérinteni a mellkasát, de nagyon remélem, hogy úgy néz ki, mintha éppen azt csinálnám. Egyenesen a szemébe nézek. Alig magasabb nálam, én pedig a magas fiúkat szeretem, de ennek a srácnak a szeme... van olyan, hogy valakinek tök átlagos barna szeme van, és mégsem hasonlít senki máséra? Az istenit, Vivien, szedd már össze magad!

– De hát nem csináltunk semmit. – A hangom dühömben megremeg. – Beszéltünk pár mondatot. Mi ebben a rossz? Vagy a titok?

– Sajnálom, Bi. – Azt mondta, Bi? Ó, bakker, miközben épp tönkretesz, cuki beceneveket aggat rám... – Tényleg – mondja úgy, hogy szinte el is hiszem. Kicsit arrébb tol, és megszorítja közben a karomat. Harmadszor is úgy hagy faképnél, hogy nem köszön el.

Szerencsére Jukiko egy fotózseni! Komolyan. Nemcsak azt kapta el, hogy fogjuk egymás kezét... na, jó, én fogom Csihóét, de azt is, ahogy egymással szemben állunk, és gyakorlatilag olyan közről nézzük egymást, hogy szinte csókolózunk. A többi kép úgy néz ki, mintha egy beteges zaklató meg akarna enni egy nagyon mérges koreait. Hiába, a művigyort még gyakorolnom kell.

De ahogy nézzük egymást... nem azért, de olyan, mint egy moziplakát. Legszívesebben kinyomtatnám, és posztert csinálnék belőle a szobám falára. Lehet, hogy ezt véletlenül hangosan is kimondtam? Csak erre tudok gondolni, mert másnap reggel, ahogy kijövök a tornateremből, először néhány kuncogó diákkal találkozom szembe, aztán saját magammal és Csihóval, ahogy a folyosói szekrényekre ragasztva romantikázunk. *Nenenenene!* Odarohanok a hozzám legközelebb eső papírhoz, letépem, és rámeredek. Én ezt nagyon nem így akartam! Soha többet nem kerülhetek Csiho szeme elé...

– Bi! – hallok a hátam mögött, és behúzott nyakkal menekülni kezdek, anélkül, hogy megfordulnék. Nyilván nincs akkora szerencsém, hogy Csiho ma reggelre virradóra megvakult, vagy hogy jó mókának tartja ezt az egészet. Tudom, hogy követ, mert továbbra is ismételteti mögöttem ezt az idéltlen szótagot, ahogy senki más nem hív, és amivel nyilvánvalóan csak még inkább gyanúba sodor

minket. Aztán utolér, és elkapja a karom. Maga felé fordít. Más sem hiányzik még, csak egy folyosói jelenet!

– Szerinted ez vicces? – kérdezi, és eléem tol egy ugyanolyan papírt, mint amilyen nekem is a kezemben van. Rá sem nézek, úgy rázom a fejem. Nem vicces egyáltalán, hanem irtóra ciki!

– Nem én voltam! – tiltakozom.

– Újra hajnalban jöttél! Még mindig be akarsz kerülni a tánccsapatba!

Úgy rázom a fejem, amiről nem igazán lehet eldönteni, hogy igent vagy nemet jelent-e.

– Én ezt nem akartam. – Nem, én azt akartam, hogy megmutathassam a képet a telefonomon Jukiko barátnőinek meg a tánccsapat vezetőjének, meg tulajdonképpen bárkinek, aki hazugnak mer nevezni, azzal a kitéttel, hogy Csihóhoz az egész lehetőleg nem jut vissza. Vagy ha visszajut, hát simán letagadhatom előtte. Szóval valójában pontosan ezt akartam, leszámítva a mostani jelenetet. Az én elképzelésem szerint végül az egész váratlanul romantikus irányt vett volna, és egyáltalán nem szerepelt benne folyosói karrángatás.

Lassan Csihónak is leesik, hogy feltűnést keltünk, mert laposan körbepillant, de még mindig nem enged el. Olyan, mintha menekülő útvonalat keresne, és aztán valóban be is húz egy közeli ajtón... egy kémiaszertárba. Ott elenged, és feszülten a falnak támaszkodik.

– Tényleg nem érted, igaz? Ezzel most elrontasz mindent, amit sikerült elnyerned! Az érkezésed pillanatától figyelek, te kuriózum vagy! – Fogalmam sincs, miről beszél, de az tetszik, hogy észrevett. Mit észrevett, saját bevallása szerint figyelt engem! Hirtelen előre-nyúl, és elgondolkodva megérinti egy hajtincsemet. Rátekeri az ujjára. – Annyira más vagy, mint az itteniek. Ha nem foglalsz állást,

soha nem fogják elvárni, hogy olyan legyél, mint ők. Nem akarsz itt maradni, úgyhogy amíg itt vagy, kézről kézre adnak majd.

– Nem emlékszem, hogy bármiben is állást foglaltam volna.

– Én egy zainicsi vagyok. Tök mindegy, hogy már a szüleim is itt születtek, idegennek számítok. Ami nálad egy rövid pillanatig tartó félreértés volt ott, ahol lakunk, az nekem az életem.

– Nem is értem, amiről beszélsz – mondom, és ez nem csak azért van, mert közben a hajammal játszik. – Mi az a zainicsi?

– Az itt elő koreaiak. Ha bármi gáz van a suliban, ha ellopnak valamit, minket vesznek elő. Van, akitől pénzt szednek, cserébe békén hagyják. Én nagyon sokat verkedtem azért, hogy ne kelljen fizetnem. A többségünk japán nevet használ, és egész életében igyekszik letagadni a származását. Nekem az étterem miatt nincs értelme próbálkoynom. – Megrántja a vállát, és elenged. – Nem akarsz a részese lenni ennek. Én is belefáradtam már.

Annyira ledöbbenek, hogy pár másodpercig nem is tudok megszólalni. Nem gondoltam volna, hogy épp olyanokat ér megkülönböztetés, akik külsejükben, legalábbis szerintem, nem is megkülönböztethetők a többségtől. De leginkább a beletörődése döbbsen meg. És az, hogy rólam ennyire könnyen kijelentette, hogy nem akarok a részese lenni.

– Ez borzasztó – nyögöm ki végre, és hátrébb lépek, csak hogy jobban lássam. Hogy jobban tudjak gondolkodni azon túl is, hogy legszívesebben megölelném. De ő félreértheti a reakciómat, mert lehajta a fejét, és félig elfordul, mintha közös nevezőre jutva befejeztük volna a beszélgetést. – A tanárok tudnak erről? – próbálkozik még.

Erre lemondóan elmosolyodik.

– Megkértek, hogy a kiéleződött politikai helyzetre tekintettel idén ne legyenek koreai napok.

– Vannak koreai napok?

– Voltak. De úgyis nehéz volt rávenni bárkit, hogy részt vegyen benne. Senki nem akar feltűnést, csak a szüleim. Mindig ők hozták a kaját, és azt hiszik, jó reklám az étteremnek.

Tök hülyének érzem magam, mert semmit sem tudok amúgy a kiéleződött politikai helyzetről, csak amit náluk láttam a tévében: valamiért Koreában japán söröket meg kocsikat aláznak az emberek. Gondolom, a japánok nem örülnek ennek, és könnyű leverni az egészet az itteni koreaiakon. Nem is ez számít.

– Szóval azt mondd, hogy ha koreaiakkal barátkozom, hátrányos helyzetbe kerülök?

– Inkább nem mondok ilyet, mert látom, hogy máris felébredt benned a harci hév. – Rám mutat, én meg csak ekkor veszem észre, hogy csípőre tettem a kezem, mint az erkélyen is. Talán lehetne kicsit titokzatosabb a testbeszédem, nem igaz? De tényleg fel vagyok háborodva. És máris kattog az agyam.

– Hányan vagytok összesen? Vannak más nemzetek is? És mi van a többiekkel? – Vajon vannak az iskolában egyéb kiközösítettek is, akikre most nem tudok egyesével rákérdezni, mert ahhoz kellene egy szótár? Az állomáson egyszer például láttam egy autista diákot kiabálni, és akkor Jukiko azt mondta, Japánban nincsenek külön iskolák, sem a testi, sem az egyéb fogyatékkal élőknek. Ez akkor baromi szép gondolatnak tűnt. Milyenek az ő mindennapjaik? És mi van azokkal, akik mást szeretnek, másban hisznek, mást viselnek, mint az elfogadott? Mi lenne, ha feltenném a kérdéseim az iskolaújságnak? Mernének ezzel a témával foglalkozni? Mindezek helyett csak azt kérdezem: – Mit csináltál fent a tetőn?

Csiho felsóhajt, és megrázza a fejét.

– Tényleg olyan kitartó vagy, mint az eső. Csendesen indul, de nem lehet megállítani. – Szinte még fel sem ocsúdok a saját gondolataimból, azt veszem észre, hogy az arca nagyon közel kerül az enyémhez, közelebb, mint az étteremben, és aztán rászorítja a száját a számra. Csak úgy csukva, mindössze három másodpercre. Aztán eltávolodik. – Bi. Azt jelenti, eső, koreaiul – mondja.

Ami egyébként tényleg hasznos infó, de most éppen egy kicsit másféle magyarázatot vártam volna. Nem mintha panaszkodni akarnék. Az óvodások puszkolnak így a bokorban, nekem mégis örült kalapálásba kezdett tőle a szívem.

– Azt hittem, hozzád se szólnak – mondom. Erre hátrébb lép.

– Muszáj volt, elhatároztál valamit. Ha tovább várok, később azt hiszed, csak hálás vagyok. – A fenébe, tetszik, hogy ennyire komolyan vesz. De ha most épp az ügyemmé akarom tenni, talán az volna helyes, hogy egyébként távol tartom magam tőle?

Mielőtt fejben rávágnám, hogy igen, pont ellenkezőleg cselekszem, nehogy később átgondolhassam. Előrelépek, és átkarolom a nyakát. Annyira meglepődik, hogy hátratántorodik egy lépést, de visz magával, úgyhogy az unokáimnak majd úgy mesélhetem a jelenetet, hogy egyszerűen nekilöktem a falnak. Most én tapasztom rá a számát az övére, de nekem eszem ágában sincs ott megállni, ahol ő tette, ha már úgylis ki van velünk tapétázva az egész iskola. Meg aztán legyen majd neki is mit mesélnie a saját unokáinak a piercinges külföldről, elvégre mi másért csináltattam volna, nem?

Szóval ez egy rendes, igazi csók, ahogy az egy rendes, kémiaszertárban elbújós, igazi párocskához illik. Beszívom az alsó ajkát, és ahogy a szája lassan szétnyílik, előrehatolok, és rátalálok a nyelvére. Akkor már ő is felbátorodik, a keze a hátamat simogatja, a foga finoman

karistolja a számat. Átveszi az irányítást, és nem kapok levegőt. Amikor elengedjük egymást, alig állok a lábamon.

– Kezdetnek nem rossz, de ha hálás akarsz lenni, ennél azért sokkal többet kell tenned. – Ennyit sikerül kinyögnöm, aztán kimenekülök az ajtón. Végre én is szereztem egy pontot a köszönés nélküli távozásban.

Igazi botrányhős vagyok, aki megfogta magának az iskola rosszfiúját. Már senki nem gondol hazudósnak, pedig csak most kezdek bele. Az emberek ugyanis szörnyen manipulálhatók.

A tánccsapat vezetőjének azt mondom, hogy azért kerültem az iskolába, mert az igazgató szeretné erősíteni a diákok nyitottságát a világra. És hogy eddig ezt még nem reklámoztuk, de idén azért nem lesznek koreai napok, mert az egész bunkaszai, az iskolai kulturális fesztivál az elfogadás témáját járja majd körül. A bunkaszai irtó nagy dolog az itteni sulik életében, ekkor mutathatják be a mindennapjaikat, és hogy miért érdemes oda járni. Annyira fontos, hogy a beszélgetés végén a csaj már oda sem figyel rám, mert azon jár az esze, hogy melyik k-pop együttes melyik táncát tudja még beilleszteni a műsorukba.

Jukikónak nem kell hazudnom. Az egyik barátnőjével videófelvételeket készít arról, hogy kinek mi a véleménye a koreaiakról és viszont. Persze elhangzanak tévhitek, de nevetés lesz belőle, nem felháborodás. Alapvetően az derül ki, talán a kamerának is köszönhetően, hogy mindenki csupa jót gondol a másiktól. Amikor felkeressük a filmszakkört, hogy a bunkaszaion lejátsszanák-e a felvételt, a vezetőjük annyira fellelkesül, hogy két másik dokumentumfilmet

is programra tűz, egyet az ainukról, japán őslakosairól, egyet pedig a haafukról, a félig japán, félig külföldi gyerekekről.

És persze alakulnak kisebb programok is. Mindenki villantani akar, ha az igazgató kedvében járhat vele. Már csak őt kell meggyőzőm róla, hogy pontosan ehhez van kedve.

Félve lépek be hozzá a szobába, elvégre Csiho szerint az öregasszony egyszerűen lefújta a koreai napokat, csak hogy ne adódjon semmi kényelmetlenség az olajozottan működő rendszerében. Úgyhogy az ő szavait használom, amikor arra kerül sor. Betanultam.

– A diákok úgy érzik, hogy fontos lenne az állásfoglalásuk a kialakult politikai helyzetben. Szeretnék a támogatásukról biztosítani az érintetteket, ezért úgy alakítanák az idei programokat, hogy bemutathassák az iskola sokszínűségét.

Elé tolom a papírt, az igazgatónő meg olvasni kezdi. Én nagy szív-mézeskalácsokat fogok sütni papa szan segítségével, amiket mindenki maga dekorálhat majd a standomon. Kiderült, hogy van egy thai fiú, aki tűzzsonglőröködik. Az egyik gyereknek perui a nagyapja, és ő indián meséket fog felolvasni. Valakinek siket a bátyja, és szívesen megtanítana néhány alap kézjelet az érdeklődőknek.

De ugyanúgy tart majd bemutatót a kendo klub, és lesz majd japán teaszertartás is, mert nem az a cél, hogy ne hagyjuk szóhoz jutni a helyieket, hanem az, hogy megismerjük egymás kultúráját.

Isikava szenszei leteszi a programfüzetet maga elé.

– És hogy futott össze az egész tenálad? – kérdezi gyanakvón.

– Végül az iskolaújságot választottam a tánccsapat helyett – mosolyodom el. Csak egy pillanatra rebben meg a papír a kezében. – Azt mondták, örülnének az angolul írt vendégcikkeimnek, és szerintem jelenleg ez a legfontosabb esemény az iskola életében. Csodálatosnak

tartom, hogy az itteni diákok nem hagyják, hogy a politika megmérgezze a mindennapjaikat.

Erre elhúzza a száját, de úgy, hogy ha akarnám sem tudnám megmondani, hogy mosolyog vagy vicsorog-e rám. A hangja teljesen érzelemmentes.

– Igen. Az itteni diákok mind csodálatosak.

– Mindnyájan azok – ismétlem meg tudálékosan bólogatva.

Erre nem szól semmit, csak dobolni kezd a tollával. Most mérlegel. Ha elhiszi, hogy ez egy össznépi kezdeményezés, akkor nem meri lefűjni. A szülők mind látni akarják a gyerekeiket, ünnepelni a sikerüket, velük nem mer szembemenni. Túl sokan vesznek részt benne ahhoz, hogy ezt bevállalja, de egy kis nyomás még nem árt-hat.

– A másik témám, amin gondolkodom, az iskolai bullying – az utolsó szót angolul mondom, mert japánul nagyon hosszú, de így még hatásosabb. Isikava szenszei felkapja a fejét, és összehúzza a szemét. Én az ölembe meredve folytatom. – Olvastam egy cikket róla, hogy sokszor a tanárok is részei a problémának. Vannak iskolák, ahol úgy szerzik meg a tekintélyüket, hogy az elején kiválasztanak valakit, akit ők maguk kezdenek bántani. Akkor az egész osztály arra a valakire száll rá, és nem a tanárra. A tanár csapattag lesz, és valaki másból csinálnak kívülállót. Ez szörnyű, nem?

– Ebben az intézményben nincs bántalmazás – jelenti ki. – Főleg nem a tanárok részéről.

– Szerencse. És az idei bunkaszai ezt remekül meg is fogja mutatni – csapom össze a kezem. Isikava szenszei továbbra is fapofával néz rám.

– Legyen. Azt nyilatkozom az iskolaújságnak, hogy a mai multikulturális világban mindennél fontosabb lett a nemzetek egymás

közötti megértése és elfogadása. Üdvözlöm a diákjaim jobbító szándékát, és hogy képesek félretenni a múltbéli sérelmeket. Az iskolánk a jövőben is támogatni fogja a csereprogramok létrejöttét. – Ezen majdnem hangosan felröhögök, annyira nem hiszem el, de visszafogom magam. A lényeg, hogy most mindenki valaki másról hiszi, hogy kezdeményező szerepe volt ebben az egészben, és ha sántikálva is, de úttörői lesznek egy jó ügynek. Felállok, és mélyen meghajolok az igazgatónő felé. Vajon hány éves? Százhusz? És hogyan lett igazgató? Biztosan keményen kellett verekednie a férfiakkal ezért a székért mondjuk húsz vagy harminc évvel ezelőtt.

Szerintem elég jól megalapoztuk most a viszonyunkat ahhoz, hogy a bunkaszai után őt mutassam be egy cikkben mint sikeres nőt.

Eljött november eleje, a bunkaszai napja. Csihóval már több mint egy hónapja járunk, de még sosem láttam olyan dögösnek, mint ma reggel. Ahogy felbukkan a sarkon, Jukiko is azonnal felszisszen.

– Te jó ég, hanbokban van! – Hátba verem a táskámmal, és odamorgom felé:

– Felejtsd el, az ott az én hanbocom!

Csiho világos vászoninget meg nadrágot visel, rajta valami tunikaszerű, hímzett, hosszú mellényt, és szerintem pont olyan, mint ha mama szan egyik kosztümös sorozatából ugrott volna elő, de ezt nyilván nem mondom neki. Az utóbbi időben többször is bátornak nevezett engem, ami nem igaz, csak jókor voltam jó helyen, és kihasználtam, hogy kiváltságos helyzetbe kerültem. Szerintem ő a bátor, amiért ma felvette ezt az öltözetet. Kicsit most sajnálom, hogy nekem nincs hazai népviseletem, de nálunk egyáltalán nem divat, hogy az ember tartson ilyen cuccokat otthon, nem úgy, mint itt.

Amikor odaér hozzánk, meghajol felénk, mi meg őfelé, ahogy minden reggel szoktuk. Szerintem az egész piac tudja, hogy járunk, de nem adunk nekik okot a csámcsogásra. Leszámítva, hogy ma hősiezen cipeli a nagy doboz mézeskalács szívemet. Egészen addig nem is fogja meg a kezem, míg fel nem szállunk a vonatra és le nem teszi a csomagomat a földre. Jukiko is csak ott kezd bele az óbégatásba, ahogy máskor.

– Jaj, annyira nagyon féltékeny vagyok, ez nem fair. Csiho szan, miért nem tudsz engem bemutatni egy valamirevaló koreai fiúnak, de most komolyan? Ha már testvéred nincs, ez olyan igazságtalan az élettől...

Ez nem az első, hogy Jukiko drámai panaszát hallgatjuk, de az első, hogy Csiho valamiféle reményt kelt benne.

– Hát, ma könnyű dolgod lesz, Jukiko csan, senki nem visel egyenruhát. Csak jegyezd meg a színkódot, és majd add át nekem. Meglátom, mit tehetek.

Nem nagyon értem, de Jukiko örül, és már a mi megállónk jön, úgyhogy nem kérdezek rá.

Az iskolához érve ő a saját osztályába megy, Csiho pedig elkísér engem az enyémbé a portékáimmal. Van egy kis standom az egyik sarokban, ahogy a többi olyan osztálytársamnak is, akik készültek valamivel.

– Jól van, köszönöm szépen a segítséget. Innen már megleszek – mondom Csihónak, de ő nem mozdul. – Ki kell pakolnom a szíveket, és gondolom, neked is van valami dolgod a kezdés előtt. A szüleid hányra jönnek a kajával?

Csiho az órájára néz.

– Még van másfél órám, és addig éppen ez a dolgom.

– Engem szemmel tartani?

– Valami olyasmi. – Hirtelen egy idegen lány dugja be a fejét az ajtón, és mond valamit, amiből csak Csiho nevét értem. Ő visszavigyorog rá, aztán felém fordul. – Megtennéd, hogy kijössz velem egy kicsit a folyósóra?

Fogalmam sincs, mi folyik itt, úgyhogy gyanakodva követem.

Amint kilépek az ajtón, a szám elé kapom a kezem, mert egy óriási színekavalkádba csöppenek. A koreai diákok várnak rám, nem tudtam, hogy ennyien vannak, lehet, persze, hogy valójában ennél is többen, de legalább harmincan-negyvenen állnak a folyósón, és mind a nemzeti viseletükben van. A lányok pinkben és citromsárgában és rikító zöldben, azokban a mell fölött megkötős, földig érő szoknyákban, amik fölött a fiúkéval egyező kabátokat viselik. A fiúk öltözéke színében visszafogottabb, de ők is olyan szépek, hogy... tessék, igen, böögök azon, hogy felvették ezeket a ruhákat, hogy talán van közöttük olyan, aki ma először vállalta fel a ruhával együtt saját magát.

Egy lány középről csomagot nyújt felém, és meghajol. Meghajolok én is, miközben átveszem.

– Kibonthatom most azonnal? – kérdezem, és már mozdul is a kezem, annyira fülig ér a szájuk. Egy saját hanbok van benne. A kabátrész lila, a szoknya türkizkék, az egész puha selyem.

– Én ezt... – kezdeném, hogy nem fogadhatom el, de Csiho ráteszi a kezét a kezemre.

– Ne bánts meg őket – suttozja.

Úgyhogy inkább elengedem magam, és a szívemhez ölelem a csomagot.

– Ez annyira gyönyörű, hogy mindjárt fel is veszem, ha segít valaki! Köszönöm szépen!

Ettől mind felengednek, összevissza kezdenek beszélni, és végül egész népes kísérettel jutok csak el a mosdóig. A fiúk menet közben

lemorzsolódnak, de a lányok mind részesei akarnak lenni az átalakulásomnak. Az egyik, aki segít öltözködni, arról győzköd, hogy az ő lépésükre válaszul tuti, hogy az igazgatónőttől kapok majd egy kimonót, amit feltétlenül fogadjak el. Egy másik nem szól semmit, csak tépni kezdi a hajam egy hatalmas, zuhanyfej formájú kefével. Amikor elkészülnek, mind büszkén gyönyörködnek bennem. Akkor értem meg igazán, milyen fontos nekik, hogy viselem ezt a ruhát. Hogy milyen fontos a mai nap.

Amikor elválunk, semmit sem szeretnék úgy, mint megtalálni Csihót. Egyszer sem kérdeztem rá azóta a tetőre, de tudom, hogy nem lehet könnyű egy idegen országban felnőni. A szüleid azt akarják, hogy többre vigyed, mint ők, ezért kimagasló teljesítményt várnak el mindenben. Az iskolában azt akarják, hogy semmilyen irányban ne lógj ki a sorból. Az ember könnyen elveszíti önmagát az ellentétes elvárások között.

Amikor végre meglátom, nem is érdekel, hol vagyunk, csak oda-rohanok hozzá, és átölelem.

– Nem tudom, miért mentél fel a tetőre, nem is kell elmondanod, ha nem akarod – suttogom a nyakába. – Csak azt szeretném, ha tudnád, hogy te te vagy. Egyszeri és megismételhetetlen. Saját hang, saját szabályok, saját élet. Egyik sem másé.

Kicsit eltol magától, és az arcomra teszi a kezét. Végig a szemembe néz, miközben válaszol.

– Volt egy elborult pillanatom, amikor nagyon magam alatt voltam. Elegem volt mindenből, de nyilván nem gondoltam komolyan. Ezért egy ideig azt hittem, hülyeség volt odamennem. Most már tudom, hogy tévedtem. – Megijedek, hogy hová vezetnek a szavai, de ő elneveti magát, olyan igazán felszabadultan, és átöleli a vállam, ahogy elindul velem kifelé, az udvarra. Idegenek vagyunk, harsány

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

népviselőben, de senki ránk sem néz, mert ma ez az egész természetes. Megszokottá váltunk. – Azért voltam ott, mert vártam az esőt, Bi.

És én akkor tényleg hinni kezdek benne, hogy egyetlen cseppel indul minden zivatar.